Учітесь, читайте, І чужому научайтесь, *Й свого не цурайтесь.* Т. Г. Шевченко.

За сільськогосподарські КАДРИ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА У ВЕРЕСНІ 1956 р.

№ 1 (1684) ВІВТОРОК 8 СІЧНЯ 1991 року Ціна 4 коп.

ОРГАН РАДИ СЕКРЕТАРІВ ЦЕХОВИХ ПАРТІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ І КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ УКРАЇНСЬКОЇ ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ АКАДЕМІЇ

Засукавши рукава, до роботи!

217 комуністів нараховується зараз серед студентів нашого вузу. І одним з перших кроків новоствореної ради секретарів партійних організацій академії стало проведення зборів цього органу з студентами-партійцями. Та збори, як таких, на жаль, не вийшло. До актового залу того дня завітало десь за 30 студентів та дехто з викладачів. Наприклад, факультети економічний (секретар парторганізації В. М. Жеревчук) і лісогосподарський (О. А. Грушанський) не делегували жодного, механізації сільського господарства (секретар І. В. Адамчук), ветеринарний (Д. А. Засекін), захисту рослин (С. М. Коваленко) — лише по 2-3 чоловіка. Решту представництва не важко вирахувати.

Чесно кажучи, дивлячись у зал, не думав, що розмова вийде. А вона, попри малочисельність учасників, виявилося досить жвавою. Якби ж молодих комуністів тут було більше, то прозвучало б більше зауважень і пропозицій.

Давно не бачив, щоб партійні працівники виступали так переконано, без амбіцій. І, що важливо, — без папірців, на які раніше багато хто тільки і покладав свої ораторські надії. Голова новоствореної ради В. І. Савчук говорив про зміни в партійному керівництві вузу і району, потребу найближчим часом щось змінювати в роботі партійної організації. Щось? Ну, наприклад, хоча б звернутися до комуністів з проханням чітко визначитися, з ким вони ,і підходити до цього кроку відповідно, зважено. Члени багатьох первинних парторганізацій внесків не сплачують, вичікують. Це не гідно справжнього комуніста, тому й потрібен для оновленої партії вибір її членів: «або-або».

У наших партійців —велика сила. А серед них же багато студентів, і хотілося б, щоб вони зібралися разом та відчули це. Сама рада секретарів сьогодні нічого не вирішить. А молоді комуністи в гущі студентського життя, знають конкретні запити і потреби своїх товаришів по навчанню; бачать і недоліки. Пропонувати шляхи їх подолання — прямий обов'язок студентів-комуністів. Час виробити спільну позицію, підсумовуючи свій короткий виступ, закінчив В. І. Савчук.

Здавалося б, після такого звертання до молоді вона б мала відразу відгукнутися з конкретними пропозиціями. Але... певний час в залі панувала тиша. Аж поки її не порушив член зовсім іншої партії — Української селянської, голова осередку Руху М. О. Молявко. Він говорив про питання щодо оплати складання заборгованостей з різних екзаменів, пропонував конкретні кроки на забезпечення соціального захисту студентів.

Отак стихійно зустріч ледь не переросла в обговорення діяльності Руху. На М. О. Молявка і В. І. Савчука посипалися запитання щодо цього. До честі голови ради парторганізацій, він гідно вийшов з цього становища, висловивши особисту точку зору. А вона така: до Руху ставлюся нормально, якщо він несе хороші, конкретні пропозиції (а з ними до ради частенько заходить т. Молявко)— треба це тільки вітати.

Викладач кафедри політології А. Г. Саприкін теж не залишився осторонь цього. За його словами, він був прихильником Руху, а зараз відходить від цієї організації, бо там бере верх екстремістське крило. І сьогодні не треба сидіти (а саме таку «активність» виявляли на перших порах під час зустрічі молоді комуністи-студенти). Тому він закликав присутніх: треба вчитися, і вчитися по-ленінськи.

Своєрідним бумерангом цього виявився емоційний сплеск у виступі четвертокурсниці зооінженерного факультету Людмили Яворської.

— Ми вже вчилися, вчимося — тільки у кого і чого — не знаємо. Адже все життя я чула, що комуністи говорять тільки правду, а зараз, виходить все навпаки. Зараз, щоб вияснити, де ж вона, та правда, треба більше прожити, ніж наш вік, Часто шукаємо відповіді на питання, що нас турбують, у старших товаришів комуністів-викладачів, та вони самі, здається, стоять на перехресті. Це — відповідь на те, що студенти сидять і чекають. Але ж членів партії в академії не вельми поважають. Це виражається хоча б в тому, що партконференцію у вузі вдруге переносили. Образливо за партію, за нас...

Її колега по факультету, щоправда, на рік старший, додав від себе: нам дивитися в очі людям соромно — що це за наука «політологія», яка постійно змінює назву і яку ми повинні все ж таки вивчати? Я хочу, щоб спецдисципліни були основними, адже спитають на виробництві не з політика, а з фахівця в конкретній галузі.

Відчувалося, що в ході зустрічі виникло пожвавлення, що все ж вдалося зачепити студентів «за живе».В. І. Савчук висловився конкретно:

— Давайте будемо чесними. Так же, як на політекономію і політологію, ви ходите і на спецдисципліни. Мені, коли зауважую студентам, що вони не ходять до мене на лекції, доводиться чути: а ви гляньте на спецдисципліни — там людей на заняттях удвічі менше. У вас хоч стільки, мовляв.

Те, що відбувається зараз в академії, все ж обговорюється в студентському середовищі. Хай до цієї зустрічі і не виносилося на обговорення. Це відчувалося з одного з спонтанних виступів.

В нашому колективі, почав студент (не представився), пропонують ряд заходів: дозволити вибір дисциплін, що приведе до поліпшення успішності, не віддавати всі партвнески академії, а залишати на факультеті. Вимагати знання потрібно, але не тільки від студентів. Що під цим розуміється? Некомпетентність викладачів. Адже не секрет, що на певні заняття ходять погарати в карти — для перекички.

Коротше, як в адміністрації до студентів, так у них до неї є певні претензії. От хоча б таке: вимагають вільного відвідування занять, а чи часто можна зустріти наших студентів в читальних залах Інституту організації економіки сільського господарства ім. Шліхтера, бібліотеки АН УРСР та інших? Дуже мало. Все це і знайшло відображення в полеміці на зустрічі.

Студенство вже не хоче вірити пустим словам — воно вимагає конкретних дій. Певно, відображенням цього і стало запитання одного з старшокурсників до т. Савчука: що він конкретно зробив, щоб підняти авторитет партії, чи хоч знає про становище з гуртожитками?

— Знаю, хоч і бував там мало. Поки що. Якщо хочете, щоб ця справа поліпшилася — повідомляйте про всі факти неподобств. Адже рада секретарів не може всього знати — в ній 2 особи працюють. А питання про гуртожиток поставлено дуже серйозно, працює відповідальна комісія, і молоді комуністи зараз вже можуть чесно дивитися в вічі своїм товаришам і обіцяти, що буде порядок.

І тут з залу пролунала репліка:

— А що, самі не можете?

Думається, що задати таке питання могла тільки абсолютна бездумна людина. Звісно, що не можуть до всього дійти без допомоги два. І їм потрібно допомагати. Хоча б порадою, коли не активною позицією.

Особисто мене, як людину творчої спеціальності, приємно здивував той факт, що люди, подаючи свої думки, намагаються викладати їх в образній формі. От хоча б таке:

— Ви закликаєте йти вперед. Але ж зараз доводиться йти «по болоту». І спочатку прагнеш не замаратися в багнюку, а все далі й далі — вже й уваги не звертаєш...

— І до багнюки доберемося, — пролунала емоційна відповідь заступника голови ради І. П. Набоки. — Дайте час.

Так і хочеться закінчити матеріал на цій мажорній ноті. Але скільки ще подібного «багна» — в найрізноманітніших проявах — на нашій дорозі. Та по ньому потрібно пройти! Бо дорогу здолає той, хто йде...

В. ОБРАМБАЛЬСЬКИЙ.

Поздоровляємо!

Дійсними членами (академіками) створюваної, а точніше — відродженої Української академії аграрних (було — сільськогосподарських) наук обрані вчені УСГА ректор **Д. О. Мельничук** і **В. Ф. Пересипкін**, членами-кореспондентами УААН — проректор **Г. О. Хмельницький, О. Ю. Барабаш**— декан агрономічного факультету, **Д. Т. Вінничук.**

Напередодні нового року ще одна радісна новина швидкокрилою ластівкою облетіла наш вуз: за постановою Ради Міністрів УРСР «Про присудження Державних премій Української РСР в галузі науки і техніки 1990 року» лауреатами цієї престижної нагороди стали також працівники і УСГА доктор сільськогосподарських наук **С. М. Козьяков** і кандидати наук — **А. А. Строчинський, Я. А. Юдицький, С. М. Кашпор.** Отже, лауреатського полку прибуло.

* * *

На адресу лісогосподарського факультету УСГА надійшла телеграма з Москви:

«Козьякову, Строчинському, Юдицькому, Кашпору Держкомліс СРСР вітає вас з високою нагородою — присудженням Державної премії Української РСР. Ваша праця є великим внеском у справу примноження лісових багатств республіки. Бажаємо нових трудових досягнень.

Голова Держкомлісу СРСР академік Ісаєв».

ХВИЛЮЄ ТЕОРЕТИКІВ І ПРАКТИКІВ

О. О. Созинов.

В. П. Ситник.

Імена академіка ВАСГНІЛ, віце-президента Південного відділення цієї академії, голови оргкомітету по створенню Української академії аграрних наук О. О. Созинова і першого заступника голови Держагропрому республіки В. П. Ситника знає кожен аграрій. Нещодавно вони були гостями нашого вузу. На зустріч з ними прийшло багато викладачів і студентів, а також практиків-випускників УСГА минулих років, які були на той час в академії.

Ця зустріч була першою в такому плані і, як заявили гості аналогічні, хоч і у більш вузькому плані, будуть проводитися на всіх факультетах. Мета — якось сконтактовувати роботу науковців, практиків і тих, хто готує студентів для майбутнього сільського господарства. Та й самих студентів забувати не можна.

— Працювати нині доводиться в складній обстановці, — почав т. Ситник. — Демократичні процеси йдуть болісно, і така нестабільність впливає на становище ринку, роботу аграрного сектора. Та все ж сільське господарство України, хоч і повільно, але дає приріст продукції. Якщо по Союзу він складає 2,6, то по республіці — 4 проценти.

Агропром сьогодні — це значна кількість проблем (зриви поставок і те, що їх породжує, та інше). Все більшого розмаху набирають нові форми організації праці — оренда, підряд, фермерські селянські господарства. І всьому цьому потрібно дати лад. На кожному кроці стикаються з такими поняттями, як роздержавлення, приватизація (про що зовсім недавно не могло бути і мови); з тим, як створювати малі чи акціонерні товариства; як встановлювати раціональні взаємини всередині того чи іншого господарства. Все це не завтра — вже сьогодні! — повинні знати як спеціалісти, так і нинішні студенти, яким працювати незабаром. На них — надія.

Нагальною потребою дня стає контакт з студентською молоддю, розуміння її інтересів і те, щоб вона розуміла нас. Ми йдемо до ринку, та на цьому шляху не вистачає хороших комерсантів. А за два тижні підготувати їх неможливо. Це потребує значно більше часу. Вже зараз, наприклад, в академії на старших курсах варто створити групу менеджерів і відповідно готувати їх. Звісно, конкурс в неї повинен бути відповідним. Держагропром намагається зацікавити підприємства, щоб вони підтримали це починання. Стажування цих студентів можливе як в нашій країні, так і за кордоном.

Давно піднімається питання про учгоспи. Природно, гості його не залишили без уваги. До учбових господарств не слід доводити держзамовлення, а переключити на суто практичні цілі. Але поки що це все доводиться поєднувати.

Аграрна наука сьогодні відіграє все більшу роль. На цьому спинився т Созинов А негативне ставлення до неї, як і до сільськогосподарської освіти, складалося протягом багатьох років Та виправити становище за короткий час — справа складна, але потрібна У нас же на цю науку витрачаються мізерні кошти. Результат — плачевний стан сільського господарства.

Екологічна криза наростає. А екологічних знань бракує. Тобто негайно потрібно виправляти становище. Та не тільки на це, а й на ряд інших невідкладних питань він звернув увагу.

О. ВАЛЕНТИНОВ.
кореспондент.

Вивчайте політологію

Сьогодні в центрі уваги суспільствознавців є складні проблеми перебудови викладання. Що саме головне в цій роботі? На наш погляд, це подолання віддаленості від запитів життя, здійснити крутий поворот суспільних наук обличчям до практики. Актуальність розв'язання даної проблеми зростає з кожним днем. Це зумовлено головним чином такими причинами. Одна з них — потреба переломного етапу в розвитку країни. Перед КПРС і народом сьогодні стоять безпрецедентні за своєю новизною та масштабом завдання. Причому сталося так, що їх вирішувати необхідно в найкоротші строки. Цього неможливо зробити без надійного наукового забезпечення, солідної методологічної озброєності кадрів, усіх працівників, особливо без глибокого оволодіння ленінською концепцією соціалізму, повного її оновлення і розвитку.

XXVIII з'їзд КПРС є визначною подією не тільки в житті партії та країни, але й в справі дальшого розвитку суспільних наук, ідеології наукового соціалізму. Мені хотілось би наголосити, що КПРС і сьогодні є керівною партією. Одначе вона відмовилась від своєї конституційно закріпленої «керівної та спрямовуючої ролі». Партія перестає бути безпосередньою частиною державного апарату. Тепер вона буде впливати на розвиток всіх сторін життєдіяльності суспільства не шляхом різних резолюцій та наказів, а через переконання. Ми вступили на шлях багатопартійності, визнання законності інших суспільно-політичних організацій і рухів, права на існування різних напрямів думок. В цих умовах комуністам необхідно партійно доводити правоту своїх концепцій. І в першу чергу — через всебічний діалог, що є одним з ефективних стимулів оновлення і дальшого розвитку ідеологічної платформи партії й тісно зв'язаних з соціалістичною ідеєю суспільних наук. Початок такому процесу поклала прийнята XXVIII з'їздом КПРС політична платформа «До гуманного, демократичного соціалізму», яка виконує, по суті, роль тимчасової Програми партії. Сьогодні КПРС займає керівне становище, і потрібно його використати, щоб країна рухалась в рамках соціалістичного вибору до нових горизонтів.

І все ж таки необхідно, як не боляче, відмітити, що на з'їзді питання теорії та ідеології соціалістичного суспільства, проблеми виходу суспільних наук на рівень сучасних вимог розглядались недостатньо. Вони не стали головним предметом обговорення. Все це створило певні труднощі у викладанні суспільних наук, в цілому в ідеологічній роботі. А до цього слід ще додати те, що найбільшої шкоди моральному здоров'ю нашого суспільства завдала поспішна переоцінка масовими засобами інформації та окремими публіцистами багатьох років виховуваних ідеалів, надмірна пропаганда досягнень капіталістичного світу і свідоме замовчування його кричущих вад, суцільного очорніння в очах мільйонів людей нашої історії і тих поколінь співвітчизників, які творили її. І як наслідок — ми опинилися в стані політичного нігілізму.

Хочемо чи ні, але ми повинні визнати, що створився вакуум в ідеологічній роботі. А, як відомо, природа не любить пустоти. Ми, по суті, зруйнували свої духовні цінності, а нових не створили. Звідси: не маємо, так би мовити, нового посівного матеріалу для того, щоб засіяти пустирі, що утворилися, на яких почав уже рости бур'ян. Я хочу, зокрема, звернути увагу шановних читачів на цю викладену тезу тому, що вона була частиною мого виступу на минулій партійній конференції академії; але, на жаль, сталось так, що в звіті газети «За сільськогосподарські кадри» про партконференцію у викладенні мого виступу вона була висвітлена дуже нечітко.

Отже, сьогодення показує згубність для нас відмови від наступальної сучасної ідеологічної роботи. Це терміново вимагає вийти комуністам «з окопів» і розгорнути широку наступальну дію по духовному відродженню нашого багатонаціонального суспільства. Друга причина актуалізації проблем зводиться до того, що у викладанні цих дисциплін широко в минулому використовувався догматизм і начотництво, відрив теорії від практики. Тривалий час ленінські принципи соціалізму трактувались спрощено. У самий зміст теорії соціалізму проникло схоластичне теоретизування, перебільшення наслідків, абсолютизація форм і методів суспільного життя, які уже не відповідали вимогам часу, але влаштовували відповідний прошарок кадрів. Все це призвело до дефіциту правди.

З початком оновлення викладання суспільних наук з особливою гостротою перед колективом кафедри постало питання про подолання віддаленості теорії соціалізму від запитів життя, про рішучий поворот до практики. Але, природно, подолати колишні стереотипи, підходи, оцінки нелегко. Не так просто позбавити викладання від рецидивів застійного часу. І було б передчасно стверджувати, що ми повністю перебудувались в роботі. Слід сказати, що великий оптимізм про повне подолання наших недоліків вселяє те, що ми визначили ряд методичних прийомів, які, на наш погляд, будуть сприяти реалізації принципу зв'язку теорії і практики оновлення нашого суспільства. Один з таких методичних прийомів — домогтися оптимального варіанту теоретичного змісту кожного заняття чи то лекції або семінару з урахуванням оновлення нашої країни. Саме з урахуванням цього прийому доцент кафедри В. І. Волобуєв підготував широкий матеріал для лекції про ленінську концепцію соціалізму.

Основою курсу є тема людини як головного суб'єкту і об'єкту соціалістичної теорії і практики. Насамперед тому, що в цьому виявляється гуманістична суть нового суспільного ладу. Розкриття проблем всебічного, гармонійного розвитку людини, формування і враховування її інтересів, піднесення творчої активності людей праці — дійовий шлях взаємозв'язку теорії та практики. Такі дуже коротко основні теоретичні пріоритети курсу, якими користуються викладачі кафедри.

При висвітленні проблем перебудови викладання суспільних наук, в умовах багатопартійності і загострення ідеологічної боротьби принципового значення набуває питання про нав'язану опозиційними Компартії силами так звану деполітизацію середньої і вищої школи, перетворення її на «політично нейтральну». Комуністи виходять з того, що уявлення про повний політичний нейтралітет системи освіти є ілюзією, тому що жити в суспільстві і бути вільним від тих процесів, що в ньому відбуваються, неможливо. Так наголошується у відомих «Тезах ЦК Компартії України», які нещодавно опубліковані.

В сучасних умовах життя нашого суспільства, здійснення оновлення країни все більш відчуваємо, як зріс інтерес народу до політики. Сьогодні скрізь говорять про неї, іде активний процес політизації нашого життя. Цей процес посилюється ще й тим, що йде утвердження нового мислення, проведення реформи і перехід до ринкової економіки країни; ще — поглиблення політичних процесів в країнах Східної Європи, як і в усьому світі, плюралізму, опозиції, наростання боротьби. Це і драматичні сторінки нашої історії ставлять багато складних питань, що потребують невідкладних відповідей і непростих рішень. Ставлять такі запитання і наші студенти.

Відповіді на них зможе дати людина, яка оволодіє знаннями політології. Хоча практично до цього часу вона не вивчалась. Це ще раз підкреслює нашу відсталість і в галузі гуманітарної освіти, як не боляче говорити, в цілому засвідчує низьку цивілізованість. Адже, як відомо, цей курс викладається в учбових закладах не тільки розвинутих, а й середньорозвинутих країн. Не викликає сумніву необхідність читання політології в нашій академії. Виходячи з цього і враховуючи наслідки проведеного опитування студентів, яке стверджує їх бажання, ми вирішили поряд з курсом теорії соціалізму переходити на викладання і курсу політології.

Немає можливості розкрити основний зміст предмета політології. Одначе скажемо, що в перекладі з грецького «політологія» означає «наука про політику». Ключовим вихідним поняттям у цій сфері знань є сама політика. Політологія являє собою стрункну, логічно обгрунтовану систему знань про мету, завдання, закономірності, рушійні сили і основний зміст діяльності людей, партій у сфері відносин між класами, націями та державами, в політичному житті суспільства...

До актуальних питань, які саме вивчає політологія, відносяться: суть і зміст політики в сучасних умовах; її визначальні риси, принципи і зміст; головні цілі та завдання в основних сферах нашого життя, його закономірності, рушійні сили і механізм їх взаємодії та суперництва; взаємозв'язок і взаємозумовленість різних сфер політики; роль політичної культури і суспільно-політична діяльність членів суспільства, наукова характеристика політики існуючих тепер держав, партій, соціально-класових сил.

Виходячи з зазначених найважливіших проблем, які повинна вивчати і розв'язувати політологія, колектив кафедри визначив орієнтовну структуру курсу: теорія політики, її гуманізм і реалізм; політичне життя соціалістичного суспільства; суб'єкт і об'єкт політики при соціалізмі; суспільно-політична організація при соціалізмі; соціалізм і політична культура; політична діяльність в соціалістичному суспільстві, політизація міжнародного життя і нове політичне мислення та ін. Викладачі працюють над розробленням тем політології, спецсемінарів, які б відповідали і профілю нашої академії.

Політологія не замінює і не відмінює жодну з суспільних наук, зокрема, вона вводиться не для того, щоб підмінити, скажімо, науковий соціалізм. У неї зовсім інші мета, функції, роль тощо. Для марксистської політології наявність теорії сучасного соціалізму — найважливіша умова її дальшого розвитку як науки. Суть оновлення полягає в переході від авторитарно - бюрократичного ладу до суспільства гуманного, демократичного соціалізму. Це нелегкий шлях, але він єдино вірний до кращого життя, реалізації матеріального і духовного потенціалу країни. Політологія як наука тісно зв'язана з філософією, політекономією. Для неї також необхідне налагодження зв'язків з історико-партійною наукою, соціальною теорією радянського державного будівництва і правом, педагогікою; соціальною психологією, логікою, мовознавством, релігією. Нема закінчених програм, підручників, учбових посібників з політології, і це вимагає великої зібраності тих, хто вирішив викладати цю науку, хто ступає на нову, незвідану наукову стежку. Тут потрібна велика праця, вміння. Чекають тут нас великі труднощі, суперечності, може, розчарування. Адже сфера політики дуже велика. Добре знаючи своїх колег, зокрема, їх досвід та інтелектуальний потенціал, я глибоко переконаний, що дані випробування будуть під силу колективу кафедри.

І. ПРОРОЧЕНКО,
доцент кафедри політології.

Поліпшуючи знання

На кафедрі теплоенергетики пройшла конференція серед студентів 3-го курсу факультету механізації сільського господарства. В основному виступи студентів тут стосувалися енергозбереження в сільському господарстві, хоча колс тем не обмежувалося цим. Організатором конференції став доцент В. С. Пальчевський, а працювала вона під керівництвом професора Б. Х. Драганова. Активними учасниками виявилися Володимир Кольба Іван Ємець, Володимир Ремез, Ярослав Коваль, Андрій Лакодей, Святослав Лук'янчук, Василь Хмелевський, Андрій Ковальчук, Ігор Лозинський, Володимир Милейко, Анатолій Бойко, Олександр Кудрявський. Їх доповіді стосувалися таких тем: «Мікроклімат на фермах і комплексах», «Мікроклімат культиваційних споруд», «Використання сонячної енергії», «Активні і пасивні установки», «Біогазові установки», «Теплові насоси», «Регенерація тепла на фермах».

В. ЛИТВИН,
студент III курсу факультету механізації сільського господарства.

А ЩО У ВАС?

* * *

Я стомився. Від того, що дуже рідко зустрінеш зараз на вулиці усміхнену людину. Та й чого радіти? Від того, що лають тебе на кожному кроці — від «коридорів влади» до прибиральниці у метро?

Чи радості додасть брак товарів на полицях магазинів, а вдома діти їсти просять? Потихеньку звірі ти починаєш. Але ж ми з вами люди! А людина, як відомо, звучить гордо. Тож давайте згадаємо — хоча б в ці різдв'яні дні — щось смішне з свого життя. Словом, таке, що б викликало у вас посмішку. Згадайте і поділіться з нами. Хай і в когось іншого воно викличе веселий сміх. Саме для цього ми і вирішили завести на сторінках газети нову веселу рубрику, де б знайшли своє відображення цікаві, а часом і курйозні історії, адже скільки трапляється їх з кожним — вдома, в дорозі, в колі друзів...

Сьогодні гостями рубрики «А що у вас»? є провідний науковий співробітник кафедри автоматизації сільськогосподарського виробництва М. О. Молявко та друкарка машбюро Н. Г. Бурляй.

* * *

МИША

М. О. Молявко:— Пам'ятаю, трапилося це в 1947 році. Я тоді навчався на радіотехнічному факультеті Київського політехнічного інституту. Вчився добре: адже коли не складав один екзамен — стипендію затримували, а їсти ж хочеться.

Так от. Прийшла сесія. Складали ми теоретичну механіку доценту Т. В. Путяті. Ну, я і не хвилювався: курс вивчив добре, навіть і до каверзних питань готовий. Але ж не до того, що трапилося за кілька хвилин!..

Зайшов я в аудиторію, витяг квиток, підготувався і йду відповідати Тетяні Василівні. Сів напроти неї за стіл і, треба ж таке (певно, лихий попутав), поліз за якоюсь потребою до кишені, здається, за заліковкою. А звідти... миша. І під стіл — шасть! Не те щоб якась там велика. Маленька. Мишеня скоріше, та й те плюгавеньке. Ще й читати не навчилося, а вже по студентських кишенях шастає, хліба шукає (їсти ж студенту хотілося постійно, от і носи з собою кусень хліба).

Пам'ятаєте, як невеличкий зростом Давид здолав велетня Голіафа? Отак і тут: стілець виявився на підлозі, викладач, яка щойно сиділа на ньому,— на столі.

І коли ви думаєте, що після цього екзаменатор доброзичливо вислухала студента — помиляєтеся. Їй було не до моїх знань. З неї тоді отой переляк три дні виходив. Але ж не забула вліпити в заліковку «двійку»!..

Так що не експериментуйте: перевіряйте кишені перед екзаменами. Особливо, коли їх приймає жінка.

ЗАСТРАХОВАНИЙ

Н. Г. Бурляй: — Син загравсь, прийшов додому пізно, а уроки не вивчені. Зустрічає його невдоволений батько:

— Уроки вивчив?

— Ні, нам нічого не задавали, — впевнено дурить дитина.

— А хочеш, я тобі розповім казку про ремінець?

— підсумовує короткий діалог батько, тягнеться до ременя і кладе його перед собою на стіл.

Відчуваючи, що погроза не безпідставна, син намагається вийти з ситуації.

— А давай я тобі її розкажу?

— Ну-ну, — протяг здивований батько. — Що ти там ще придумав?

— Жила-була сім'я — папа Ремінь, мама Ремушиха і синок Ремушок...

Що там було далі, батько так і не заходів дізнанатися, більше всього його цікавила готовність сина до школи. Склавши вагомий аргумент вдвоє, він приготувався до виховання вередливого малюка. Способом, прямо протилежним методам знаменитого вихователя доктора Спока.

— Бий, бий! Хоч і до смерті! — зайшовся плачем малий. — Я застрахований!.. Сім'ї користь буде!..

Від сміху у батька опустилися руки.

Аматори-гумористи радують своїми виступами однокурсників і всіх студентів УСГА.

ВІН БУВ ГОСТЕМ В УСГА

РІК НАДІЙ

Дмитро ЛУЦЕНКО

Новорічна рання синь.
Всі ялинки в білих бантах.
І стоять в снігах ліси,
як в яскравих діамантах.
Сніг у чисті килими,
вся земля снігами вкрита.
Але йде ж не до зими,
а до сонячного літа.
Значить, сіятись хлібам
в полі з краю і до краю.
Колоситись тут і там
щедрим морем урожаю.
Значить, скрізь садам
цвісти,
жити нам в добрі і мирі.

Не загинем я і ти
в термоядерному вирі.
Я дивлюсь в прозору даль,
бачу Прапор Перемоги.
Крізь страждання і печаль
нас в Берлін вели дороги.
Мов брати, разом ішли
в час той ми й американці.
Мир жаданий здобули
для усіх планет і націй.
А погас смертельний вир
і громи замовкли в небі —
берегти здобутий мир
поклялися ми на Ельбі.

Я дивлюсь в прозору даль,
серце дзвінко б'ється в
грудях,
Он в мартенах варять
сталь,
щоб жилося краще людям.
Голуба тече ріка
до кордону з Уренгоя.
Праця спориться в руках
молодих майстрів-героїв.
Вкарбувалися навік
світлі радощі і горе.
Здрастуй, здрастуй,
Новий рік,
рік надій і перетворень!

РЕПЛІКА

ЕВЕРЕСТ ФОРМАЛІЗМУ, БЮРОКРАТИЗМУ

...Він був урочисто встановлений; наглядали представники багатьох керівних служб, організацій, закінчуючи профспілковою та комсомольською. Хоча не було оркестру з його «тушем» у таких випадках, не підносили хтось комусь хліб-сіль, не було традиційної стрічки для перерізань, але бадьоре піднесення панувало на обличчях багатьох керівних товаришів, причетних до встановлення. Ні, не пам'ятника. Ідеться про ящик на зразок поштового, що на початку перебудови з ініціативи тодішнього парткому при допомозі підлеглих йому громадських організацій був установлений у головному, 3-му, навчальному корпусі, — «Ваша думка?». Поряд на аркуші запрошувалося всіх, хто працює, вчиться чи навіть гостем буває в УСГА, висловлювати свою думку про недоліки, вносити пропозиції по поліпшенню роботи у вузі (всіх відділів, факультетів, служб, навіть когось окремо, не зважаючи на керівний рівень когось), побажання і т. п. (скажімо, рекомендацію чи й мале зауваження зробити). Зазначалося, що це одна з форм спілкування керівництва з трудящими, мета — удосконалення роботи, діяльності вузу, — наголошено в записці-супроводі. Прямо скажемо: благородна мета. Хороший початок перебудови був. Але... загув. Як це зрозуміти? Судіть самі.

Почепили той ящик на стіну у вестибюлі перед будочкою вахтерів, на видноті, розійшлися. Прибиральниці додалося роботи, бо треба було вранці, в обід і ввечері (наказано!) витирати з нього пилючку, постійно пильнувати, щоб капосні мухи, вибачте, не засцджували; вахтерам — пильнувати, щоб хтось з грамотіїв не сприйняв за ліфтову стінку та не написав-надряпав, як там, якесь не те, що вживаємо, слово... Люди повірили в те, що потрібна їхня допомога для поліпшення роботи колективів підрозділів і кожного зокрема, стали писати листи як студенти, викладачі та інші, хто в УСГА, так і її гості. Збиралися вони там... У тій «пам'ятці» значилося, що «робочий орган служби буде оперативно аналізувати зміст записок; відповіді на них вміщуватимуться по вівторках і п'ятницях тут же або пересилатимуться поштою особам, які вказали свої адреси...». Під тією «пам'яткою» ось хто автори-засновники «Вашої думки?»: ректорат, партком, профком, комітет комсомолу.

Мали намір двічі на тиждень забирати пошту. Але, як ось виявилось, й за два роки не заглядали керівники бувшого парткому, де аж три було звільнених (секретар, два заступники — всі з величезною зарплатою!), дві секретарки і шофер з «Волгою»... А безплатно ж були колись секретарями, пригадується, робота не гірше виконувалась, навпаки. Якщо в семи няньок дитя без ока, то тут же без одного стільки не було. Значить, треба було подвоїти-потроїти штат, то, може, хтось колись, але раніше, ніж вони за міжзвітний період, хоч раз заглянув би до того ящика. Ну чим не рекорд формалізму, що, певно, заслужене місце знайшов би й у всесвітньовідомій книзі Гіннесса?! Там збирають світові рекорди (най-найбільше, най-найменше...) з найрізноманітніших галузей знань, людського буття тощо.

Ото аж в кінці минулого року все з'ясувалося: голова новоорганізованої ради секретарів парторганізацій В. І. Савчук після обрання його на цю посаду наступного дня поцікавився тим ящиком. Виявилося, що не так-то легко відшукати ключика від нього. Обійшов один, другий, третій поверхи корпусу, де знаходяться ті з засновників того ящика, що значаться; походив, попоходив, поки, нарешті, знайшов злополучного того ключа від таємності. Хоч викликай, було, сищиків з вівчаркою, але, на щастя, все таки обійшлося без їх допомоги.

Коли Віктор Іванович ніс забрану звідти пошту, поцікавилися ми її змістом. В одному студенти зверталися до «чотирикутника» з проханням негайно втрутитися в нерозв'язані на кафедрі військової підготовки питання щодо висоти стрижки; першокурсник А. Колесник з факультету електрифікації і автоматизації сільськогосподарського виробництва занепокоєно сигналізував про неподобства в їдальні навчального корпусу № 10 (вранці хвилин 15 доводиться простояти, поки почне «робочий день» після зазначеної години, грубощі, несмачні страви, ціни дорогуваті, книгу скарг ніколи не вдається побачити і т. п.). Пишемо, що в минулому це було, бо лист писався по свіжих слідах — за відвідання студентами їдальні 7 січня 1988 року. Он скільки минуло часу відтоді. Тепер ясно, як довго валялися деякі листи в тому ящику, забирати які, запевнялося, мали двічі на тиждень. Насправді, якби не ця звітно-виборна партконференція, то хтозна ще скільки літ пролежав би там той тривожний сигнал. Словом, не могли спромогтися забирати пошту й двічі на місяць, ба навіть за рік, два... хоч раз.

З деяких листів, що потребували негайного втручання певних служб, парткому чи профкому або комітету комсомолу та ін., через те, що нема дати, взагалі встановити важко, з якої п'ятирічки вони там осіли. Нещасна доля спіткала й лист В. М. Савенка, де говориться: «Я людина стороння, але перше враження від корпусу № 3 — наче не УСГА, а номерний завод... Зразки тимчасових і разових перепусток навіюють сумні роздуми...». Нагадує, що «надворі — 1990 р.!». А з цього можна нам робити висновок, що мова йшла на початку минулого року, тож десь місяців 9 виношувався лист у ящику... Частину листів т. Савчук негайно передав за призначенням, потім поцікавився, як вживаються заходи для усунення недоліків.

Передав він відразу солідний конверт з пачкою листів з лісфаку з проханням дати редакції багатотиражки. Зі змісту їх робимо висновок, що лежали вони там не пізніше, як з 1988 року. Скажімо, асистент С. Кашпор повідомляв про новину: напередодні 1989-го аудиторії № 102 їхнього навчального корпусу, де читав лекції у свій час проф. К. Є. Нікітін, якому ось виповнилося б 80, присвоєно його ім'я, додається фотопортрет ученого... Ясно, цікава, дуже потрібна стаття, але через чиїсь байдужість душ не потрапила за призначенням, тому не побачила світу в той час. Там і замітка, не менш потрібна, автором якої ст. 3-го курсу М. Цимбалюк, — про науково-дослідні роботи своїх колег. Дехто з авторів уже й закінчив академію, а молодшокурсники стали старшокурсниками за ці роки, поки їхні листи маринувалися під замком. Ось досить об'ємний лист Т. Козьякової, голови товариства Червоного Хреста на факультеті (на той час!) — про благородні вчинки студентів-донорів (безплатна була в них здача крові — так вирішили самі — милосердя в житті), наводяться десятки прізвищ. Чудовий матеріал для газети, жаль тільки, що знаходився в таємничості ящика з листопада 88-го... І ото якщо молодь не шкодувала крові своєї для врятування життів комусь, то, виявляється, через махровий бюрократизм, формалізм бувшого парткому псувались нерви (й та кров) іншим. Не будемо називати всіх листів для економії часу. Досить і цих сумних, гірких фактів, щоб переконатися, наскільки був поточний стиль роботи у попереднього парткому і його лідерів.

Учні десь ще 5-6-го класів знають, що найвищою горою є Еверест. А в УСГА висота формалізму, мабуть, й ту перевершила.

Петя КОРЖИК.

ВІД ПОЕЗІЇ — ДО ПРОЗИ ЖИТТЯ

Де поїсти?

Таке запитання виникло у студентів, які навчалися 11 грудня в 4-му корпусі. Саме в цей день був закритий буфет (адже ніхто не застрахований, скажімо, від хвороби). Але ті, хто відповідає за харчування, не подбали про те, щоб забезпечити цей корпус хоча б пиріжками, булочками, молоком, водою. Це, між іншим, не вперше. Ст і не знали викладачі, як «відірвати» у занять час, щоб студенти, зокрема, іноземці, збігали до іншого корпусу щось поїсти. Бо яке ж то навчання на голодний шлунок? А в тих буфетах свої черги...

Тож і хочеться побажати, щоб таке становище в новому році не повторювалося; щоб ті, кому слід цим запитанням займатися (насамперед — профкому), швидко реагували на подібні ситуації в учбових корпусах академії.

Л. ГЕОРГІЄВА,
(одна з багатьох, які того дня не змогли пообідати).

Смішинки

СЕРВІС

У фірмі побутового обслуговування «Радість» можна замовити Діда Мороза, який підготує вашу дитину до вступу у вуз. Він тільки покаже дитині новорічний подарунок і пообіцяє вручити його після успішного вступу до вузу.

О. ПОПОВ.

ПОРАДА

Якщо ви десь забули торбинку з шампанським, коньяком, горілкою і червоною ікрою, не сумуйте— комусь це буде чудовим подарунком до новорічного (за новим чи старим стилями) столу. (І до різдва годиться.— **Прим. ред.** А після? Після... теж).

ОМОЛОДЖЕННЯ КАДРІВ

В театрі юного глядача у виставі «Снігова королева» постійну виконавицю ролі Снігуроньки — 60-річну Олену Скачко замінила 59-річна Ніна Мажура.

Олег СЕЇН.

Без слів.

„ВІЧНІ СТУДЕНТИ"

Як позбавитися «мертвих душ» в студентських аудиторіях? — це питання дуже турбує керівництво розташованого в Лімі найстарішого латиноамериканського університету Сан-Карлос. З 45 тисяч його студентів п'ята частина регулярно не ходить на заняття, а в кінці семестрів під тим чи іншим приводом уникають складання заліків та екзаменів.

Серед прогульників, які відкрито зловживають правом вільного відвідування, що діє в перуанських вузах, є і свої чемпіони За даними ректорату університету, майже 3 тисячі чоловік рахуються студентами вже понад 20 років. Вихід з становища, що склалося, ректор бачить в тому, щоб обмежити строк перебування на одному курсі... 4 роками.

На прохання читачів вміщуємо один з нових творів відомого українського гумориста, лауреата Республіканської премії імені Остапа Вишні Євгена Дударя, в минулому гостя УСГА.

СЕКСУАЛЬНІ РОЗДУМИ

ГУМОРЕСКА

Нова диверсія проти народу. Їсти не дають, а секс пропагують. У магазинах голі полиці. А на екранах телевізорів, — вибачте, голі... баби. Голографія. Технічний прогрес. Знизу — вище не можна. Зверху — нижче не можна. Посередині — муфта. Півтора дюйма. Дюймовочка. Тільки чоботи. Ніби в них усі дівочі тайни заховані. Все — гласність.

Сексуальний екстремізм. З деструктивними наслідками.

Руйнує мораль. Руйнує нервову систему. Півночі не спиш — думаєш про цю муфту. Півночі — у сні стогнеш... і дригаешся. Як заєць. Поки жінка штурханом не розбудить:

— Досить! Ти цілу ніч називаєш мене Терезою. І «стягуєш» з мене якісь чоботи...

— Як ти мене три ночі називала Будулаєм? І шукала у мене бороду? Я ж не казав «досить»...

І вже конфлікт. Вже драма. Вже трагедія. У рідній хаті. На власному ліжку.

А що робиться на дорогах?

Ти їдеш. Вона йде. Топ-топ. Топ-топ. Інтригує. Провокує. Дражнить. Виписує екстремістські кренделі напівголим хвостом. Об такий «хвіст» можна не тільки машину розбити. А й долю.

А на дорогах — рух. Машина за машиною. Колона за колоною. Десантники з-під Рязані їдуть під Київ. Картоплю заготовляти. І помідори. І гриби. Голова місцевого колгоспу запросив. Бартерні угоди. Десантники охороняють тваринницький комплекс. Зате од пуза наїдаються. Йдуть до ринку. Дід Матвій каже: «Щоб вони вже за чорну хмару зайшли! Все кудись йдуть. То до комунізму. То до ринку...».

До речі, про аварії. На дорогах світу. Досі вважали, що найбільше аварій на дорогах темних, неосвітлених. Виявляється, найбільше людей загинуло на світлій дорозі до... комунізму.

Тепер теоретики шукають причини. Одні кажуть — світлофори не працюють. Інші — що регулювальники були тупі. А практика показала: тупик на самій дорозі, і прірва.

А ззаду підганяли: «Вперед к победе коммунизма!». І брехали: «Верной дорогой идете, товарищи!». Ще й примушували співати:

Наш паравоз вперед

(Закінчення на 4-й стор.).

ДЕРЖСТРАХ ВІДШКОДОВУЄ ЗБИТКИ

Протягом третього кварталу 1980 року киянам виплачено по всіх видах страхування майже одинадцять з половиною мільйонів крб. З них виплати, пов'язані з нещасними випадками, склали 821 тис. крб. Так, по травмі Н. Р. Міаблішвілі — 2100 крб., І. П. Гурського — 1320 крб., В. І. Глушко — 1255 крб., Н. І. Марчука, А. Л. Добровольського — по 1200 крб., А. К. Солопенка — 1000 крб. і т. д.

Зауважу, що виплати населенню по цій категорії набагато збільшаться: 23 жовтня торік прийнято Закон СРСР «Про внесення змін до Указу Президії Верховної Ради СРСР» від 4 червня 1982 року «Про державне обов'язкове страхування пасажирів повітряного, залізничного, морського, внутрішнього водного і автомобільного транспорту». Суть прийнятих змін у тому, що тепер пасажир застрахований не на 1000 крб., як раніше, а на 15 тис. Отже, при одержанні ним травми внаслідок нещасного випадку на транспорті інспекцією державного страхування виплачується страхова сума, що відповідає ступеню тяжкості травми. В разі загибелі посажира страхова сума — 15 тис. крб. — виплачується його спадкоємцям. Причому — незалежно від виплати по інших видах особистого страхування, на які був застрахований пасажир.

Власникам застрахованих засобів транспорту відшкодовано матеріальні збитки в результаті аварій, а також при пошкодженні автомашини при її викраденні; крадіжці окремих частин її, предметів багажу та додаткового обладнання — в 503 тис. крб. За викрадені автомобілі виплачено понад 60 тис. крб.: Р. І. Павлишину — 9487 крб., Л. І. Погорєловій — 9456 крб., Р. С. Яхневському — 9207 крб., А. С. Білецький, І. С. Сизов отримали по 4 тис. крб., працівнику УСГА А. К. Пархоменку відшкодовано 3 тис. крб. І таких багато.

Відшкодування матеріальних збитків в результаті дорожньо-транспортних пригод склало теж солідну суму. Наприклад, В. Н. Пінчуку, Т. В. Лавришину, А. Т. Цуцарині та іншим виплачено кожному від трьох до трьох з половиною тисяч карбованців, С. В. Самодєлкіну, В. М. Вовку, В. А. Козлову та іншим потерпілим — від двох до трьох тисяч.

За викрадене, пошкоджене чи знищене пожежею домашнє майно В. П. Корчинському виплачено 11602 крб., О. В. Антипову — 7536, С. В. Щульзі — 4532 крб. і т. д.

За збитки нанесені пожежею, Ю. А. Казимирчуку, І. А. Молчану та іншим виплачено кожному понад три тисячі карбованців.

Звертаєм увагу на новий вид добровільного страхування майна державних підприємств. Воно дозволяє колективам їх з впевненістю дивитися в завтра. Їх майно може страхуватися повністю чи частково. Держстрах прийде на допомогу в разі знищення чи пошкодження майна в результаті пожежі, землетрусу, повені, урагану, удару блискавки, затоплення, вибуху, аварії (в т. ч. засобів транспорту) опалювальної системи, водопровідних і каналізаційних мереж, викрадення тощо. Багато підприємств міста уже уклали такі договори. Детальніше про умови й вигоди цього виду страхування можна дізнатися в управлінні держстраху Києва за тел.: 268-84-16 або в районних інспекціях.

М. БАЗИЛЯНСЬКИЙ,
працівник управління держстраху м. Києва.

Окраса української культури

У переддень 150-річчя з дня народження М. П. Старицького у нашій академії відбулася зустріч з письменником Юрієм Хорунжим, дослідником життєвої і творчої діяльності цього представника давнього дворянського роду. Старицький осягнув материк культури. Перші літературні спроби почав у 1864 році, навчаючись у Київському університеті. У поетичній діяльності він продовжував традиції демократичної поезії Т. Г. Шевченка.

Як людина виняткових почуттів, Старицький вірив у великі творчі сили народу, з дитинства увібрав його біль. Висловлював глибоке співчуття трудящим (вірші «Весна», «Край коминка», «Швачка»), закликав народ до боротьби проти соціального гніту, оспівував борців за свободу («Борцю», «До молоді», «До слов'ян»), писав про красу рідного краю («До України»), показував страждання селянства і передової інтелігенції (п'єси «Не судилося», «Талант»). В історичних драмах, трилогії «Богдан Хмельницький», «Обороні Буші», «Марусі Богуславці» показав визвольну війну народу, мужність українських козаків.

Михайло Старицький постав перед нами з уст письменника, як видатний громадський діяч, прозаїк, поет, лібретист, драматург, як найблагороднішa людина свого часу. З ім'ям Старицького пов'язаний розквіт українського театру. Вірним помічником була йому і дружина Софія Віталіївна — рідна сестра Миколи Лисенка. Так поєдналися дві козацьких творчих родини. 1872 року з М. Лисенком М. Старицький створив у Києві аматорський гурток; потім, у 1882 році, був директором трупи М. Кропивницького (поповнив колектив новими акторами, збільшив хор, який підготував М. Лисенко). Український театр, для розквіту якого Старицький продав свій маєток і усі гроші вклав у професійну театральну трупу, мав великий успіх у Києві, Петербурзі, Москві та багатьох інших містах.

Старицький був неабияким майстром побутових масових сцен, особливої уваги надавав індивідуалізації кожної дійової особи, музичному і сценічному оформленню («Чорноморці», «За двома зайцями», «Крути, але не перекручуй»). З його ім'ям пов'язане становлення музичного жанру в українському театрі (оперети). Багата й плідна його перекладацька діяльність: «Казки Г. Андерсена», «Байки І. Крилова», твори В. Шекспіра, М. Лермонтова, О. Пушкіна, М. Некрасова, А. Міцкевича, В. Сирокомлі, Дж. Байрона, Г. Гейне, сербські народні пісні. Видав збірки власних поезій — «З давнього зшитку». «Пісні та думи». Основне місце посідає громадянська лірика. Вірші «Виклик» («Ніч яка, Господи, місячна, зоряна»), «Туман хвилями лягає» стали народними піснями. Багато сил і таланту віддав Старицький історичному минулому, створивши і такі великі полотна: «Молодість Мазепи», «Руїна», «Останні орли», «Гайдамаки» та ін.

Обдарованими, але нещасливими були діти подружжя Старицьких. Юрій — адвокат, Марія — професійна акторка, режисер, театральний педагог-професор. Людмила Старицька-Черняхівська сприйняла від батька талант, допомагала йому в написанні історичних романів; Оксана Стешенко — відома свого часу дитяча письменниця.

Про зустріч з Ю. Хорунжим студент І курсу факультету захисту рослин М. Шаповал сказав: «Вона виявилася певним відвертям. Хорунжий підняв завісу таємності з приводу біографії й творчості Старицького, показав усю багатогранність його таланту. Театр, поезія, драматургія, історія, наукова і громадянська діяльність... Диву даєшся, як могла людина займатися стількома справами, поєднувати їх, кожній приділяти максимальну увагу й доводити до кінця. Хочеться глибше й повніше вивчити творчість Старицького. І запалила цю зацікавленість зустріч з Юрієм Хорунжим».

М. Старицький — величний світоч.

А. ШТЕФАН,
викладач кафедри української мови, культури та історії України.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Без вікон, без дверей...

Понад рік тому «За сільськогосподарські кадри» піднімали питання, пов'язане з долею останнього з будинків колишнього ветеранного комплексу в районі вулиць Васильківської і Ломоносова. Що змінилося з того часу?

* * *

Знаєте казку про цапка та баранчика? Я вам її нагадаю. Жили-були собі цапок і баранчик. Пішли вони в мандри та й роздобули по дорозі грудочку сиру. Але ж ніяк не могли її поділити, навіть посварилися. Глип — аж тут лисичка-сестричка: «Давайте мені ваш сир, я швиденько його поділю навпіл». Розламала грудку на два неоднакові шматки. І, нібито щоб зрівняти, відкусила від більшого так, що він став меншим. Так і надкушувала, поки двом парнокопитним друзям не залишилися самі крихти. Хто постраждав найбільше? Сир, бо його все-таки з'їдено.

Згадав я цю казочку, поновлюючи подумки історію будинку № 17 по вулиці Васильківській. Саме він і нагадав мені дірчастий, влежаний сир: стоїть без вікон, без дверей, з проваленим горищем, обгризеними стінами. Вже стільки часу світить він порожніми очицями і «тане»; «тане» під руками підприємливих «фазендейро», які, мов мурашня, розтягують його по власних дачах. Рік тому, пам'ятаю, «фазендейро» посилено відривали вцілілі дошки. Зараз уже подекуди намагаються навіть міцну, стару цеглу длубати. Отже, «сир» потерпає. А що ж «лисичка»? Її роль у цьому спектаклі належить виконкомові Московської райради. І ніяк «лисичка» не може розділити цей спокусливий шмат між численними бажаючими «баранцями» та «цапками» — вже вибачайте мені за цю термінологію: так воно за казочкою виходить. І хіба що я не второпаю лисиччиного зиску, та здається, що райвиконком з тим будинком, окрім зайвого клопоту, поки нічого не має.

Минули часи, коли ця півтораповерхова споруда була навчальним корпусом Української сільгоспакадемії. Якось академія заборгувала місцевій владі шматок землі і, відшкодовуючи, передала їй цей будинок. Остання, намагаючись якомога краще розпорядитися спадщиною, в 1986 році уклала з виробничим об'єднанням «Комуніст» угоду, за якою підприємство повинно було перетворити будівлю на станцію юних техніків. При тому, що в районі страшенно бракує подібних закладів для дітей та підлітків, — намір чудовий. Проте недарма ж сказано: благими намірами встелена дорога до пекла... Незабаром новий господар відмовиться від цього «шматка», в якому завбачив лише великий шмат роботи.

Два роки тому будівлю попросив Інститут проблем онкології АН УРСР з метою обладнання її під конструкторсько - технологічну лабораторію. Вигоди були для інституту беззаперечні: недалечко від основних корпусів, в тихій затишній місцині... Але й цей власник не поспішав засукати рукави й узятися до діла. А тим часом мешканці навколишніх будинків, незважаючи на те, що їх майбутній близький сусіда (до найближчих балконів — з десяток метрів) може перетворитися на отруйного монстра, почали протестувати, складати листи з сотнями підписів проти такого перевтілення. Настороживсь термін «технологічна» й багатьох депутатів райради: адже поряд і житло, й дитяча поліклініка.

Аж тут мале підприємство «Геліос» разом з сільгоспакадемією запропонувало райвиконкомові віддати обшарпану споруду їм. Гарантуючи при цьому (як і його попередники) побудувати другий поверх і на ньому розмістити для тутешніх дітлахів студію образотворчого мистецтва, комп'ютерний клас, музичну студію. Визначили конкретний термін створення всіх цих гараздів: до початку нового навчального року, на власні кошти; й власними силами.

Звичайно, «Геліос» мав би певний зиск: перший поверх, на якому розмістив би власне комп'ютерне обладнання і створював програми, необхідні замовникам-підприємцям.

Але райвиконком не пристав на пропозицію, будучи зв'язаний угодою з Інститутом проблем онкології. Проте зобов'язав останній розпочати роботи у вересні під загрозою забрати назад багатостраждальний будинок. Інститут розвів бурхливу і. п. д. (імітацію палкої діяльності), звівши навколо глухий паркан без жодних воріт і на цьому заспокоївшись. На «об'єкті», як то кажу, і кінь не валявся.

Тим часом, ніби гриб з-під землі, за цією огорожею виріс «несанкціонований» гараж О. П. Шультовного. Тобто «санкціонований» рішенням райвиконкому зовсім за іншою адресою. Маленька деталь, яка свідчить, що тут ніхто й не збирається нічого робити.

І ось зараз свої права господаря заявляє райрада, яка має намір висунути перед виконкомом вимогу передати будівлю їм. А вже райрада швидко знайде зацікавлені організації. Скажімо, віддасть його Укрінбанку, що становитиме пайовий внесок райраді в цей банк. Або — дозволить тут розташуватися кооперативові «Підряд». Власне, претендентів на такий «сир», як нерухоме майно, вистачає. І ось тут господарю не можна уподібнюватися вороні з відомої байки. Та й не ловити гав, поки його власність, руйнуючись, перетворюється на купу сміття.

М. РОМАНЦОВ.

(Закінчення. Поч. на 3-й стор.).

СЕКСУАЛЬНІ РОЗДУМИ

летит.
В коммуне остановка...
А коли хтось сумнівався, чого той «паровоз» так повільно «летить», і чому та «остановка» так далеко — дотепники пояснювали: «Тому, що вся пара — в гудок».

Дорогу до комунізму вже, слава богу, закрили. На капітальний ремонт. Тобто на перебудову. А гудок все одно гуде. Хай люди чують: ніби й ми кудись їдемо. І центральна «Правда» весь час запитує: «Где мы находимся?». Так і кортить сказати. Правду...

Деструктивна дія сексу. Роздягає суспільство на бігу. По голодранству ми вже обігнали Ефіопію і плем'я аборигенів бу-бу на Суматрі. Найщасливіша країна світу, яка складається з найнещасніших громадян. А ми ще дивуємося, чого над нами інопланетяни літають? Чого наших людей крадуть? Де ще таких візьмеш? Стійких, терпеливих і невимогливих. Пообіцяй йому пляшку і шмат ковбаси — він, тобі босий і голий будь-яку планету освоїть. Тільки скажи: «Нада!».

Нас з дитинства вчили:
Нам солнца не надо
— нам партия светит,
Нам хлеба не надо —
работу нам дай!..
Розуму нам також «не надо».

Філософ Капустін каже, що вже буде краще. Бо наступив «...конец людей, свихнувшихся на идеологии». Це в Росії наступив кінець. А на Україні — тільки початок. Подивіться високі засідання високих установ. «Блоковые лица». Всі рівні. Всі правильні. Всі повнокровні. Їх не зворушить ні сльоза згорьованої матері. Ні виснажений вид голодуючого юнака, який вирішив, що краще бути голодною людиною, ніж ситою свинею. Вони за те, щоб весь народ України оголосив голодовку. Хоча б на рік. Тоді вирішили б продовольчу проблему. Якщо зосталося б від того, що з'їсть Москва. Москва не може без українського хліба, як український холуй не може без московського батога. Коли вже навіть Росія відділиться від Москви, то український холуй приєднає до себе Москву. Разом з усіма дармоїдами. І разом з кремлівською стіною. Щоб мати перед чим хилитися. І мати на кого молитися.

Політичний секс. У наших верхах.

І всенародна порнографія внизу. Всі голі. І всі тішимося чудесами. «Маленькие люди в большой постели...».

Ваня Молдаван каже:

— А в мене «постіль» маленька. А дружина — як Жаботинський. Спить сидячи. Я — у неї на руках. Еротика епохи гуманного соціалізму.

Де дістати нормальне ліжко? Щоб хоч раз нормально виспатися? У меблевих магазинах є тільки кооперативні вінники. У магазині «Геркулес» — тільки кооперативні тапочки. Сімдесят п'ятого розміру. Можна було б спати і в тапочкові. Якби його дотягти до двох метрів...

А так — глухо! Стіна...

Дійсно, стіна. Правда, Берлінську стіну вже розібрали. Але кремлівську ще кладуть...

Євген ДУДАР.

Редактор М. МАЩЕНКО.

«За сільськогосподарські кадри» — орган совета секретарей цеховых партийных организаций, ректората, профкома, комитета комсомола Украинской ордена Трудового Красного Знамени сельскохозяйственной академии. (На украинском языке).

Газета виходить — по вівторках.
Друк високий.
Формат — А-3.
Тираж — 1700 примірників.

Адреса редакції: 252041, Київ-41, вул. Героїв оборони, 15, кім. 25-а, 3-й уч. корпус, тел. 263-92-09, внутр. — 32-09;

ПИШІТЬ, ДЗВОНІТЬ, ЗАХОДЬТЕ.

Київська міська друкарня № 2, вул. Лисенка, 6. Зам. 3. До уваги читачів: ГАЗЕТА ЗАВОЗИТЬСЯ В УЧБОВІ КОРПУСИ № 1,3, 4, 10, 12.

Роздуми авторів публікацій у нашій газеті не завжди в усьому можуть збігатися з точкою зору редакції.